

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 45/08-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. K., G., Ing. B. K., G., a K. K., G., zastúpených advokátom JUDr. M. J., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Svidník č. k. 2 Er 515/06-43 z 9. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. K., Ing. B. K. a K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2007 doručená sťažnosť Ing. K. K., G. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), Ing. B. K., G. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), a K. K., G. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. J., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Er 515/06-43 z 9. júla 2007 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorou sťažovatelia žiadali ústavný súd vydať tento nález:

„1. Základne právo sťažovateľov (...) zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľov zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 9. júla 2007, č. k. 2 Er 515/06-43 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Svidník zo dňa 9. júla 2007, č. k. 2 Er 515/06-43 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Svidník na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Svidník je povinný uhradiť Ing. K. K., Ing. B. K. a K. K. trovy právneho zastúpenia v sume 15.324 Sk (...) na účet ich právneho zástupcu JUDr. M. J., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Z ústavnej sťažnosti a pripojených spisov okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažovatelia sú ako povinní účastníkmi dosiaľ neskončeného exekučného konania vedeného súdnym exekútorom Mgr. J. V., Exekútorový úrad S. pod sp. zn. Ex 178/06 a okresným súdom ako súdom exekučným pod sp. zn. 2 Er 515/06, predmetom ktorého je vynútenie povinnosti vypratáť nehnuteľnosť, a to dom súp. č. 660 v G. postavený na parc. č. 1133 zast. pl. a nádvoria o výmere 451 m² a parc. č. 1132/3, záhradu o výmere 178 m² zapísanú na LV č. 930 na Katastrálnom úrade v G. (ďalej len „nehnuteľnosť“) ako vlastníctvo oprávneného v uvedenej exekučnej veci. Nehnuteľnosť dosiaľ obývajú sťažovatelia, pričom sťažovateľ v 1. rade a sťažovateľka v 2. rade sú manželia a sťažovateľ v 3. rade je ich plnoletým synom.

Oprávnený nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti na základe príklepu v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. J. Š., Exekútorový úrad S. pod sp. zn. EX 161/01 a okresným súdom pod sp. zn. Er 1047/01. Toto exekučné konanie sa začalo doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi 2. augusta 2001, a bolo vedené na základe zmenkového platobného rozkazu č. k. 2 Zm 8/01-12 z 12. júna 2001 vydaného Krajským súdom v Prešove, ktorý nadobudol právoplatnosť a stal sa

vykonateľným 26. júna 2001 a sťažovateľ v 1. rade ním bol zaviazaný zaplatiť svojmu veriteľovi 300 000 Sk spolu so zmenkovým úrokom, zmenkovou odmenou a trovami konania. Dražba nehnuteľnosti sa uskutočnila 17. mája 2004 a príklep bol udelený vydražiteľovi za cenu 943 200 Sk. Stalo sa tak po tom, ako pôvodne zistená trhovú cenu nehnuteľnosti odborným posudkom Ing. J. L., znalcom z odboru stavebníctva, odvetvia pozemné stavby, oceňovania nehnuteľností, z 18. decembra 2001 v sume 1 414 800 Sk bola znížená na základe súhlasu udeleného okresným súdom uznesením č. k. Er 1047/01-10 z 9. októbra 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. novembra 2002, na sumu 943 200 Sk. Okresný súd uznesením č. k. Er 1047/01-30 z 9. júna 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným 10. júna 2004, príklep udelený na dražbe vydražiteľovi za uvedenú cenu schválil. Z obsahu tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd považoval za preukázané, že nehnuteľnosť v čase dražby bola bezpodielovým spoluvlastníctvom sťažovateľa v 1. a sťažovateľky v 2. rade. Uznesením okresného súdu č. k. Er 1047/01-57 z 28. decembra 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. júla 2005, bol schválený rozvrh výťazku.

Exekučným titulom v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom Mgr. J. V. (ďalej len „súdny exekútor“) pod sp. zn. Ex 178/06 a okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 515/06, v priebehu ktorého bolo sťažovateľmi napadnuté rozhodnutie vydané (ďalej len „exekučné konanie“), je rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 74/05-36 z 8. decembra 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. februára 2006 a stal sa vykonateľným 26. februára 2006 a ktorým bola uložená sťažovateľom povinnosť vypratať nehnuteľnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil tým, že žalobca (ktorý je oprávneným v exekučnom konaní) preukázal, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti a sťažovatelia nemajú k nehnuteľnosti žiadne právo, na základe ktorého by boli oprávnení ju užívať, a preto tým, že nehnuteľnosť naďalej obývajú, neoprávnene zasahujú do výkonu vlastníckeho práva žalobcu. Sťažovatelia odvolanie proti rozsudku nepodali.

Exekučné konanie vedené súdnym exekútorom sa začalo 23. mája 2006 doručením návrhu na vykonanie exekúcie vypratáním nehnuteľnosti oprávneného súdnemu exekútorovi. Sťažovateľka v 2. rade podaním doručeným súdnemu exekútorovi 7. septembra 2006 žiadala o odklad exekúcie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie

§ 56 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, ako aj tým, že „*podáva na okresnom súde návrh na začatie konania o neplatnosť exekúcie predajom domu*“ s tým, že povoliť odklad exekúcie žiada do právoplatného skončenia takéhoto konania a „*kópiu žaloby podanú na súde doloží exekučnému úradu do 3 dní*“. Okresný súd výzvou z 5. októbra 2006 vyzval sťažovateľku v 2. rade na predloženie kópie podanej žaloby v lehote 7 dní, pretože dosiaľ žalobu exekučnému súdu nepredložila a výzvou z 10. októbra 2006 uložil sťažovateľke v 2. rade zaplatiť súdny poplatok za návrh na odklad exekúcie vo výške 3 000 Sk do 15 dní od doručenia výzvy. Exekučný súd opätovne vyzval sťažovateľku v 2. rade výzvou z 1. decembra 2006, aby do 7 dní predložila dôkazy preukazujúce skutočnosť, že v danej exekučnej veci podala návrh na začatie konania o neplatnosť exekúcie s tým, že ak sa v uvedenej lehote nevyjadrí, okresný súd pre neexistenciu dôkazu jej žiadosť o povolenie odkladu exekúcie zamietne. Uznesením č. k. 2 Er 515/2006-17 z 18. decembra 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. februára 2007, okresný súd konanie o odklad exekúcie zastavil s poukazom na to, že sťažovateľka v 2. rade nezaplatila súdny poplatok za návrh na odklad exekúcie. Toto rozhodnutie prevzal sťažovateľ v 1. rade 17. januára 2007, sťažovateľka v 2. rade 20. januára 2007, sťažovateľ v 3. rade 30. januára 2007. Proti tomuto rozhodnutiu nebolo podané odvolanie.

Podaním doručeným okresnému súdu 3. mája 2007 sťažovateľ v 1. rade a sťažovateľka v 2. rade opätovne požiadali o odklad exekúcie. Tento svoj návrh odôvodnili tým, že sa bez svojej viny ocitli prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre nich alebo pre príslušníkov ich rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený, čo vyplýva z toho, že sťažovatelia nemajú inú možnosť bývania, obydlie by stratila trojčlenná rodina a oprávnený má bytovú otázku vyriešenú. Sťažovateľ v 1. a sťažovateľka v 2. rade poukázali aj na existujúci predpoklad zastavenia exekúcie, keďže podali okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 C 74/2005, z ktorého vzišiel exekučný titul, a zároveň i žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti,

ktorá má byť v exekučnom konaní vyprataná. Odklad exekúcie žiadali povoliť na čas do skončenia konania o ich určovacej žalobe. Okresný súd na základe žiadosti sťažovateľa v 1. a sťažovateľky v 2. rade doručenej okresnému súdu 23. mája 2007 priznal uznesením č. k. 2 Er 515/2006-41 z 28. mája 2007 obom oslobodenie od súdneho poplatku za návrh na odklad exekúcie.

Exekučný súd uznesením č. k. 2 Er 515/06-43 z 9. júla 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. augusta 2007 a je predmetom sťažnosti na ústavnom súde rozhodol, že odklad exekúcie zamietá.

Ústavný súd z pripojených spisov okresného súdu zistil, že sťažovateľ v 1. a sťažovateľka v 2. rade doručili okresnému súdu 3. mája 2007 (teda ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia) návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 1 C 74/2005, v ktorom uviedli, že nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom rozhodovania, bola nimi nadobudnutá počas trvania manželstva a patrila pôvodne do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov bolo počas trvania manželstva zrušené okresným súdom rozsudkom č. k. 5 C 862/2000-8 z 18. januára 2001, v dôsledku čoho uplynutím troch rokov, keďže nedošlo k vyporiadaniu zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva dohodou a nebol okresnému súdu doručený ani návrh na jeho vyporiadanie, sporná nehnuteľnosť sa stala zo zákona podielovým spoluvlastníctvom sťažovateľa v 1. rade a sťažovateľky v 2. rade 15. februára 2004, pričom jej dražba sa uskutočnila až 17. mája 2004, v dôsledku čoho v čase dražby sťažovateľovi v 1. rade ako povinnému, na ktorého jediného znel exekučný titul, patril už iba spoluvlastnícky podiel nehnuteľnosti vo veľkosti $\frac{1}{2}$ a sťažovateľke v 2. rade, ktorej patril druhý spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti vo veľkosti $\frac{1}{2}$ zasa patrilo predkupné právo k podielu sťažovateľa v 1. rade. Súdny exekútor JUDr. J. Š. túto skutočnosť opomenul, nevedol exekúciu v súlade s ustanoveniami o exekúcii predajom spoluvlastníckeho podielu nehnuteľnosti, čím znemožnil sťažovateľke v 2. rade realizovať jej predkupné právo, keďže jej v priebehu celej exekúcie súdny exekútor nedoručil žiadnu listinu. Príklep bol preto udelený v rozpore so zákonom, keď postihol navyše majetok sťažovateľky v 2. rade (jej spoluvlastnícky podiel nehnuteľnosti vo veľkosti $\frac{1}{2}$). Uvedené skutočnosti sú podľa sťažovateľa

v 1. a sťažovateľky v 2. rade dôvodom na povolenie obnovy konania a navrhujú pre rozhodovanie o povolení obnovy konania pripojiť spis okresného súdu sp. zn. 5 C 862/2000. Konanie o povolenie obnovy konania je vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 C 109/2007 a dosiaľ o návrhu nebolo rozhodnuté (okresný súd naposledy v tejto veci rozhodol o žiadosti sťažovateľa v 1. a sťažovateľky v 2. rade o oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh tak, že im oslobodenie nepriznal).

V žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti z 27. apríla 2007, ktorá bola doručená okresnému súdu 3. mája 2007 (ako to vyplýva z originálu podacej pečiatky na rovnopise žaloby nachádzajúcej sa v spise okresného súdu sp. zn. 4 C 109/2007 na č. 1. 7 a nasl.) smerujúcej proti vydražiteľovi nehnuteľnosti, na ktorú poukazujú sťažovateľ v 1. a sťažovateľka v 2. rade v návrhu na povolenie odkladu exekúcie z 27. apríla 2007 doručenom okresnému súdu 3. mája 2007, sťažovateľ v 1. a sťažovateľka v 2. rade ako žalobcovia opakujú argumenty uvedené v ich návrhu na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 C 74/2005 a žiadajú okresný súd, aby určil, že nehnuteľnosť patrí do podielového spoluvlastníctva sťažovateľa v 1. a sťažovateľky v 2. rade, každému v ½. Súčasťou tejto žaloby je i návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadajú zakázať žalovanému vydražiteľovi nehnuteľnosti s ňou nakladať, a zároveň mu uložiť povinnosť strpieť užívanie nehnuteľnosti sťažovateľmi do právoplatného skončenia veci.

Ústavný súd ďalej z pripojených spisov okresného súdu zistil, že 23. novembra 2000 doručila sťažovateľka v 2. rade okresnému súdu návrh na zrušenie jej bezpodielového spoluvlastníctva smerujúci proti sťažovateľovi v 1. rade ako odporcovi, v ktorom uviedla, že manželstvo uzatvorili s odporcom 20. septembra 1975 a keďže odporca získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť, požiadala okresný súd o zrušenie ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd o návrhu rozhodol rozsudkom č. k. 5 C 862/00-8 z 18. januára 2001, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. januára 2001, a to tak, že návrhu vyhovel. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť teda ešte prv, než bol Krajským súdom v Prešove vydaný zmenkový platobný rozkaz č. k. 2 Zm 8/01-12 z 12. júna 2001.

Svoju sťažnosť na ústavnom súde sťažovatelia odôvodnili tým, že okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s ich argumentáciou obsiahnutou v návrhu na odklad exekúcie, a to najmä pokiaľ ide o okolnosť, že okresnému súdu podali návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn.1 C 74/05 a návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá má byť v exekučnom konaní vyprataná, keďže v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí iba konštatoval, že v uvedených okolnostiach nemožno vidieť dôvod na odklad exekúcie, pretože exekučný súd vychádza pri svojom rozhodovaní z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Sťažovatelia takisto poukázali na to, že okresný súd sa dostatočne nevysporiadal ani s tou časťou ich argumentácie, ktorou poukazovali na to, že sa bez svojej viny ocitli prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre nich alebo príslušníkov ich rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený, keďže sťažovatelia nemajú inú možnosť bývania a oprávnený naopak má bytovú otázku vyriešenú. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí v súvislosti s touto argumentáciou poukázal iba na to, že v ich prípade nejde o prechodný stav, keďže s rovnakým odôvodnením o odklad exekúcie žiadala sťažovateľka v 2. rade už v minulosti a navyše sťažovatelia nepreukázali, že sa v nimi popisovanom postavení ocitli bez svojej viny a neodkladná exekúcia by mala pre nich alebo príslušníkov ich rodiny zvlášť nepriaznivé následky. Sťažovatelia preto považujú napadnuté rozhodnutie za svojvoľné a arbitrárne. Niet totiž súvislosti medzi tým, že sťažovateľka v 2. rade už v minulosti požiadala o odklad exekúcie, keď opätovný návrh na odklad exekúcie podala nielen sťažovateľka v 2. rade, ale i sťažovateľ v 1. rade. Takisto niet súvislosti ani medzi tým, že už návrh na odklad exekúcie bol podaný v minulosti, a záverom okresného súdu, podľa ktorého z uvedeného má vyplývať, že postavenie, v ktorom sa sťažovatelia ocitli, nie je iba prechodné. Navyše celú vzniknutú situáciu nemohli zaviniť sťažovateľka v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade, keď zmenkový platobný rozkaz, na základe ktorého bola vedená exekúcia, ktorej následkom bola strata vlastníctva nehnuteľnosti, ukladal povinnosť iba sťažovateľovi v 1. rade. Okolnosť, či proti exekučnému titulu podali sťažovatelia odvolanie, nie je významná, naopak významnou je skutočnosť, že sťažovatelia podali návrh na obnovu konania, z ktorého exekučný titul vzišiel.

Napadnuté rozhodnutie preto podľa názoru sťažovateľov nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky a navyše je založené na nesprávnom právnom posúdení podmienok umožňujúcich okresnému súdu povoliť odklad exekúcie a z týchto dôvodov porušuje základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný

súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

1. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že okresný súd uznesením č. k. 2 Er 515/06-43 z 9. júla 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným 7. augusta 2007, porušil ich základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné, keď z jeho odôvodnenia nemožno zistiť, ako sa okresný súd vysporiadal s argumentáciou sťažovateľov v návrhu na odklad exekúcie v súvislosti s rozhodujúcimi skutkovými a právnymi otázkami.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia č. k. 2 Er 515/06-43 z 9. júla 2007, ktorým odklad exekúcie zamietol a ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. augusta 2007, uviedol:

„Súd po preskúmaní či sú tu dôvody pre ktoré by neodkladná exekúcie mohla mať pre povinných alebo príslušníkov ich rodín zvlášť nepriaznivé následky a taktiež či v danom prípade sa povinní bez svojej viny prechodne ocitli v takomto postavení. Súd má za to, že v danom prípade nejde o situáciu prechodného charakteru, nakoľko povinná v 3. rade (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľka v 2. rade; pozn.) o odklad exekúcie žiadala dňa 7. 9. 2006 a to z dôvodu, že na Okresnom súde podala návrh na začatie konania o neplatnosť exekúcie predajom rodinného domu, na ktorého predloženie bola následne súdom vyzvaná (...) v lehote 7 dní, ktorý v stanovenej lehote ako dôkazný prostriedok tunajšiemu súdu nepredložila. Samotné konanie o odklad exekúcie bolo uznesením Okresného súdu vo Svidníku (...) č. k. 2 Er 515/2006 pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené. Taktiež v danom prípade povinní nepreukázali splnenie ďalšej podmienky a tou je, že sa bez svojej viny prechodne v tomto postavení ocitli. V danom prípade neprichádza do úvahy ani splnenie podmienky uvedenej v ustanovení § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, kedy odklad exekúcie možno povoliť v prípade, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. V danom prípade súd vychádzal z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorým bola povinným uložená povinnosť vypratať predmetnú nehnuteľnosť a proti ktorému mali možnosť v zákonnej lehote podať odvolanie, ktoré však v stanovenej lehote nepodali“.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah sa ústavný súd zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že okresný súd na argumentáciu sťažovateľov reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu.

2. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia navyše nesúhlasia s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené podmienky umožňujúce okresnému súdu odklad exekúcie povoliť.

Podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku na návrh povinného môže súd povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť

nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie možno povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Vykladať podmienky, za splnenia ktorých môže exekučný súd exekúciu zastaviť podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, treba tak, aby sa dosiahla spravodlivá rovnováha, a tiež dôsledne porovnať následky nepovolenia odkladu exekúcie pre povinného a následky jeho povolenia pre oprávneného tak, aby ani oprávnený nebol povolením odkladu exekúcie vážne poškodený, čo je však vec úvahy súdu.

Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo označené sťažovateľom. Ústavný súd preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi.

Podľa názoru ústavného súdu preto okresný súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľov a postupom okresného súdu pri posudzovaní splnenia podmienok umožňujúcich okresnému súdu odklad exekúcie povoliť.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008